

Calitatea în construcții

Care sunt cele mai frecvente probleme de calitate în construcții

Creșterea înregistrată anul acesta de sectorul construcțiilor, care sfidează chiar și pandemia de Covid-19, nu poate să nu ne bucure, mai ales că acest domeniu este singurul în care Eurostat ne plasează pe primul loc între țările din Uniunea Europeană.

Însă, avântul din ultima perioadă vine pe fondul unor probleme cu care sectorul construcțiilor se confruntă de câțiva ani. Cea mai gravă este generată de lipsa de lucrători calificați, ceea ce afectează negativ calitatea construcțiilor.

Mai mulți experți tehnici în construcții, autorizați de ministerul de resort, ne-au vorbit despre cât de gravă este această situație.

Structura de rezistență ar trebui să corespundă tuturor normelor seismice

Fiind într-o țară cu risc seismic major în privința cutremurelor de 6 - 7 grade pe scara Richter, construcțiile trebuie să respecte o serie întreagă de norme pentru reducerea riscului seismic al construcțiilor.

Dar, constructorii "nu prea respectă proiectul, care, teoretic, ar trebui să corespundă tuturor normelor seismice", afirmă ing. Ilarie Blat. Și tot el adaugă: "din experiența mea nu sunt aduse daune mari proiectului, dar constructorii fac «mici licențe» care nu-și au rostul pentru că trebuie să fim ordonați și

să facem ceea ce spune proiectul pentru ca totul să fie în ordine."

Prof. univ. dr. Liviu Crainic este chiar mai critic: "Foarte rar se respectă integral cerințele de rezistență. Sunt dezvoltatori mari care își angajează o firmă ca să urmărească execuția lucrărilor și atunci se respectă regulile. Pentru că oamenii aceia sunt plătiți bine și «stau călare» pe șantier, nu permit greșeli. În alte cazuri, însă răspunderea este pusă în sarcina dirigintelui de șantier, care este sau nu este prezent pe șantier. Deci, depinde foarte mult de amploarea proiectului. În cazul caselor individuale, însă, supraetajări și tot așa, este clar că nu se respectă normele".

La rândul său, prof. univ. dr. ing. Gheorghe Crinel Corban este de acord că "realist vorbind, dacă lucrarea este mai mare și dirigințele de șantier își face treaba, normele se respectă. Dacă lucrările sunt de mai mică amploare și beneficiarul acceptă ca dirigințe să fie unul care doar trece pe la șantier fără să verifice calitatea lucrărilor, atunci se respectă mai puțin. Când spun lucrări de mai mică amploare mă gândesc la valori ale investiției mai mici de 500.000 de euro".

Unele dubii are și ing. Dinu Ciobotaru: "Ce pot eu să vă spun este că proiectele sunt corect făcute, aplicarea pe șantier, acolo unde sunt oameni de specialitate, se face corect, dar în alte situații, unde nu este personal calificat, apar cofraje nelegate suficient sau segregări parțiale de betoane etc."

Ceva mai optimist se arată ing. Dan Căpățînă, care este de părere că: "Situațiile sunt foarte diferite în diverse regiuni ale țării. Din câte mi se mai plânge câte un proiectant, în prezent foarte multe companii nu mai au nici măcar meșteri ca lumea. Dar dacă ar fi să dau o notă generală eu zic că, totuși, calitatea este satisfăcătoare în ceea ce privește structura de rezistență".

Mai nuanțat este ing. Cristian Mihai: "depinde de gradul de complexitate a șantierului. Dacă vorbim de blocuri mari de locuințe colective, unde avem un control al calității bun, acolo lucrurile merg cât de cât pe făgașul dorit de dezvoltator, cel puțin pe partea de structură. Dacă vorbim de rezidențial de mici dimensiuni, case individuale, locuințe colective, dar înșiruite, duplex-uri, regim Parter sau Parter și Etaj sau Parter, Etaj și Mansardă, mai ales în țară, adică ieșind din București, avem cele mai multe lacune de calitate, acestea reprezentând 90% din deficiențele constatate. La clădiri de birouri sau industriale se mai întâmplă și acolo, dar sunt deficiențe izolate care, odată descoperite, sunt remediate. Nu vorbim de lucruri care sunt făcute intenționat, voit, ca să păcălească clientul final."

Cele mai frecvente situații de nerespectare a normelor de calitate

Totul începe de la proiectare, crede ing. Cristian Mihai: "În primul rând sunt serviciile de proiectare. Dacă ne referim la locuințele colective, acolo vorbim de firme specializate, serioase, dar dacă vorbim de locuințele individuale, acolo toată lumea vrea cât mai ieftin, eventual să ia un proiect deja existent și să-l implementeze așa cum este și aici apar cele mai mari probleme. Pentru că începând cu studiul geotehnic, care trebuie făcut ca la carte, până la calculele de rezistență, toate ar trebuie să respecte legislația în vigoare".

În opinia ing. Ilarie Blat, micile greșeli sunt cele care se însumează: "De exemplu, nu se îndoie fierul beton la 90 de grade sau 45 de grade, așa cum spune proiectul, nu se pune fierul în colțul etrierului ci puțin alături, chestii de genul acesta".

Ing. Dinu Ciobotaru este clar și la obiect când se referă la cele mai frecvente nerespectări ale normelor de calitate: "La cofraje, evident". În schimb, prof. Gheorghe Crinel Corban consideră că problemele sunt mai numeroase: "Din câte am constatat, apar probleme cu calitatea betonului, apoi acoperirea de beton, problema cofrajelor, în unele locuri se folosesc cofraje mai proaste. Dar, repet, la lucrările de mare amploare am constatat că există calitate. În ceea ce privește fierul beton sunt cazuri în care se utilizează fierul turcesc sau apar probleme cu etrierile". Calitatea betonului este un punct slab și în opinia prof. Liviu Crainic: "Este vorba de calitatea betonului, este vorba de modul de turnare a betonului, este vorba de modul de fasonare a armăturilor și de modul în care au fost ele montate. Apoi, fără îndoială, este vorba și de calitatea proiectului, pentru că, spun încă o dată, la lucrările mici, ba chiar și la unele lucrări mai mari, se merge pe proiectarea cu preț minim, adică nu se uită nimeni la calificarea proiectantului".

Inginerul Dan Căpățînă atrage atenția asupra unui detaliu adesea ignorat pe șantier: "Referitor la partea de structură, de cele mai multe ori proiectanții mi s-au plâns de nerespectarea turnării betoanelor în cadre. Pentru că la nodurile importante pot să rămână zone de rosturi de turnare care au efecte nefavorabile asupra structurii. Trebuie înțeles că la o structură în cadre problema nodului este esențială. Dacă nu se rezolvă problema asta capacitatea nodului este afectată în mod serios".

Controlul de calitate depinde de calificarea celui care îl face

În loc de răspuns, prof. Gheorghe Crinel Corban preferă să dea un exemplu: "În calitatea

mea de expert autorizat în construcții am făcut o sesizare la primăria sectorului 5 arătând faptul că pe Calea 13 Septembrie există, lângă fostul cinematograful Lira, un spațiu comercial într-o hală dezafectată făcută praf. S-au fixat niște plase pentru mascare, s-au băgat niște containere dedesubt și asta a fost tot. Am sesizat că este foarte periculos pentru cumpărători ca și pentru vânzători, oricând poate să le cadă o grindă în cap. Răspunsul a fost că nu au identificat proprietarul imobilului. Am rămas profund dezamăgit. Dacă așa se face verificarea în construcții...".

Ing. Cristian Mihai atrage atenția asupra diferenței dintre teorie și practică: "La recepția pentru terminarea lucrărilor pentru clădiri individuale, anunți Inspectoratul de Stat în Construcții, dar în realitate inspecția nu vine decât la locuințe colective, pentru că nu au personal. Cei care vin de la primărie nu văd decât situația finală, nu verifică decât concordanța între cartea tehnică a construcției și realitatea din teren. Atât. Ei nu au aparatură de specialitate să poată să verifice o repartitie a etrierilor pe stâlp, de exemplu, sau să verifice gradul de armare, chestii de genul acesta. Atunci, controlul rămâne doar în baza celor de la autoritatea publică locală, iar de multe ori cei de acolo nici măcar nu sunt ingineri constructori. Nu vreau să arăt cu degetul, dar se pare că rezultatul de control, la final, se rezumă doar la partea de verificare a documentației și corespondența între documentația tehnică și lucrarea finală. Este oarecum normal pentru că viciile de structură nu sunt vizibile, iar dirigințele de șantier care a semnat este răspunzător".

Prof. Liviu Crainic: "Inspectoratul își face datoria hârțogărescă. Dacă este un dirigințe de șantier slab, treaba iese prost, dacă este un

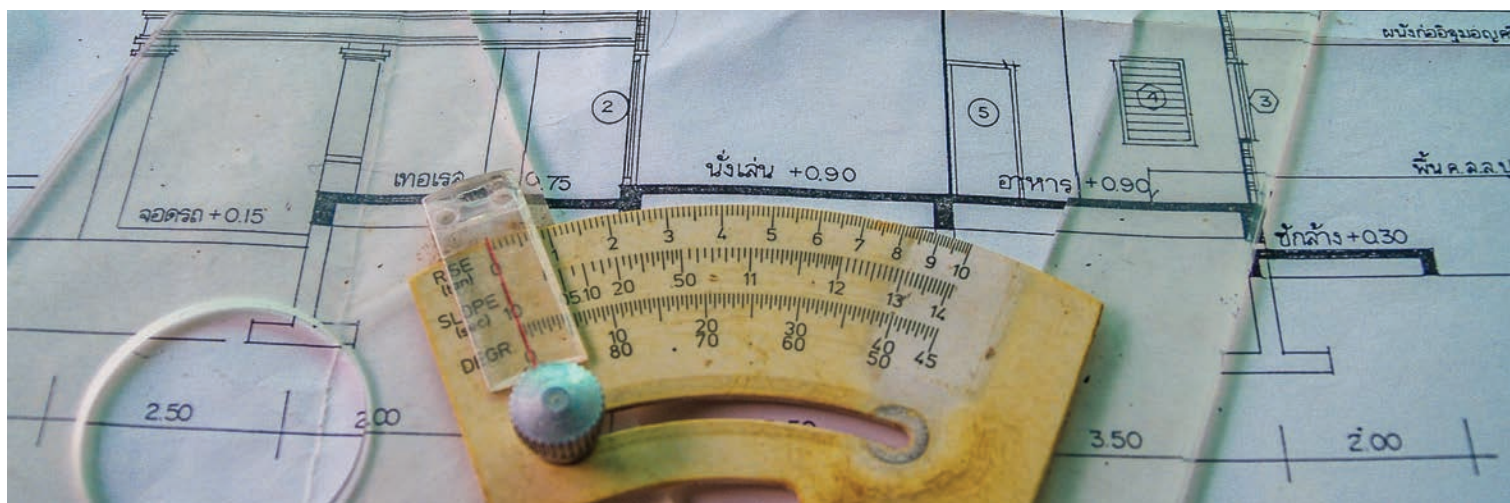
dirigințe mai bun se fac lucrurile bine. Controlul depinde de calitatea celui care îl face. Dacă cel care îl face este o instituție, o firmă de urmărirea a execuției pentru construcțiile importante, cu 10 etaje, cu 20 de etaje, unde frica de cutremur este mare, automat se iau toate măsurile imaginabile ca lucrurile să fie în regulă.

Dar asta costă bani. Un control bun se face de către firme care iau bani buni pentru asta".

Ing. Dan Căpățînă este de aceeași părere: "Cei de la Inspecție preferă să îl «frece» pe proiectant pentru câte o prostioară, iar pe șantier vin destul de rar, numai în cazuri expresse. Deci, din păcate, ponderea activității celor de la Inspecție este pe birouri, nu pe șantier. Controlorii suficienți ar fi, dar activitatea lor este prost direcționată. În plus, sunt mai catolici decât papa acolo unde nu trebuie. Ei sunt mai mult funcționari decât ingineri și se uită la un proiect că mai este o virgulă, acolo, și n-ai ținut cont de ea. Am cunoscut un inspector pe București care fusese contabil prin Teleorman, nu știu pe unde, am avut câteva «meciuri» cu el foarte dure pentru că n-aveam cu cine discuta, nu era de meserie. Acum s-or mai fi pus la punct, dar eu nu am cea mai bună părere despre activitatea inspecției în construcții".

Când ai peste 70 de ani poți semna orice, nu îți mai faci probleme legate de responsabilitate

În ceea ce privește responsabilitatea persoanelor care controlează șantierele, ing. Cristian Mihai nu se teme că ar putea să declanșeze un conflict între generații: "Aici intrăm în altă discuție și anume de ce anumite persoane, peste o anumită vârstă mai au drept de semnătură și ștampilă. Nu răspund sub nicio formă. În momentul când ai peste 70 de ani nu îți mai faci

probleme de tragere la răspundere vreodată și atunci poți semna orice”.

De cu totul altă părere este ing. Ilarie Blat, el spune că, mai întâi, de calitatea lucrărilor răspunde maestrul de șantier care are obligația să le controleze. După aceea este Inspectoratul în Construcții care, la fazele determinante, pe care le stabilește împreună cu proiectantul, vine și verifică. ”Sunt suficienți controlori și sunt și oameni bine instruiți”, crede ing. Ilarie Blat.

Prof. Liviu Crainic este de părere că situațiile diferă de la șantier la șantier: ”Ar putea să fie controlori destui, dar care nu sunt calificați. Aceasta este limita inferioară. Limita superioară este o firmă de control a execuției care, însă, este tipică pentru lucrările de mare anvergură. Între aceste două limite sunt toate cazurile posibile. Sigur că sunt multe construcții la care controlul este de mântuială”.

Proiectanții sunt în prima linie a asigurării calității unei construcții

Prof. Gheorghe Crinel Corban are încredere în proiectanți: ”Proiectanții, ca și verificatorii de proiecte, au responsabilitate foarte mare pentru că trebuie să vadă, să verifice și eventual, împreună cu dirigințele de șantier, pot chiar să oprească lucrările când constată că nu sunt de calitate”.

La fel spune și ing. Ilarie Blat: ”Proiectantul de structură trebuie să aplice toate normele în vigoare referitoare la seisme. La rândul lui, el este verificat de verificatorul de proiect, care atestă, alături de proiectant, că lucrarea a fost întocmită în conformitate cu toate normele în vigoare. Sunt foarte rare cazurile în care proiectanții greșesc”.

Ing. Cristian Mihai este de aceeași părere: ”Sunt oameni de bază. Proiectanții sunt în prima linie. Pe lista celor care asigură controlul calității primul este trecut proiectantul, după

care este trecut dirigințele de șantier sau cei de la inspecția de fază determinantă sau șeful de șantier. Ei sunt cei care au gândit proiectul și care știu cel mai bine cum trebuie implementat în realitate”.

Mai puțin ferm în ceea ce privește calitatea proiectelor este prof. Liviu Crainic: ”Responsabilitatea este, dar mi-au intrat în mână lucrări făcute de proiectanți foarte slabi, selectați pe criteriul prețului minim. Dacă îl cauți pe cel mai ieftin, nu te interesează cine e, cum e, așa că iese calitate proastă, ca la orice altceva”.

În fine, ing. Dan Căpățînă are câteva obiecții în ce privește legislația: ”Răspunderea este cea pe care o prevede legea, însă legislatorul trebuie să fie mai realist. Am chiar acum pe masă verificarea unor spitale de arși pe care le face Ministerul Sănătății împreună cu Banca Mondială unde, după ultimele reglementări, verificatorul este cel care decide cantitățile de materiale. Este o lege foarte proastă pentru că în trecut, în institutele mari, erau specialiști care toată ziua asta făceau, calculau cantitățile de armături, de betoane ș.a.m.d. Dacă te-ai pus pe tine, ca inginer structurist verificator, să ai și această răspundere, este exagerat”.

Responsabilitatea este pe proiectant, dirigințele de șantier, responsabilul tehnic cu execuția, șeful de șantier, nu pe patronul firmei de construcții

Între proiect și implementarea lui pe teren mai întotdeauna apar diferențe. Cât de mari sunt acestea depinde în primul rând de calitatea proiectului și apoi de anvergura lui, spune prof. Liviu Crainic și argumentează: ”În București se fac lucrări de mare anvergură, cu zeci de etaje, cu lucruri complicate din punct de vedere tehnic. Și cel care a proiectat și cel care verifică și cel care execută, toți trebuie să fie foarte buni. Unele sunt cerințele, exigențele unui proiect de anvergură, dar pentru o casă,

să zicem, exigențele sunt altele. Pe de altă parte, dacă o casă cu parter sau cu parter și etaj, este proiectată ca vai de ea nu reprezintă un mare pericol potențial în caz de cutremur sau de explozie a unei butelii ș.a.m.d.”.

Ing. Ilarie Blat insistă pe faptul că răspunderea este colectivă, iar greșelile, când apar, nu sunt mari: ”Responsabilitatea este a tuturor, nu doar a constructorului. Nu sunt mai multe greșeli la constructor decât la alte niveluri. Greșelile pot să apară și în faza de proiectare și în cea de execuție a proiectului. Dar, spun încă o dată, nu sunt greșeli mari sau nu sunt greșeli care pot să ducă la deteriorarea structurii, iar de colapsul structurii nici vorbă. Sunt mici gafe, ca să spun așa”.

În replică, ing. Cristian Mihai afirmă că patronii firmelor de construcții nu au nicio responsabilitate: ”După cum știți, responsabilitatea pe patronii firmelor de construcții nu mai există. Acum responsabilitatea este pe proiectant, pe dirigințele de șantier, pe responsabilul tehnic cu execuția și pe șeful de șantier. Știți și dumneavoastră că se fac presiuni enorme asupra acestor oameni ca să scadă prețul. Or, prețul cum poate fi scăzut altfel decât reducând calitatea?”

Greșelile făcute din dorința de a face economii au transformat Bucureștiul într-un oraș periculos în caz de cutremur

Beneficiarul, cel care are banii, cel care comandă caietul de sarcini, care alege proiectantul și constructorul este ultima verigă din lanțul calității, dar nu este nici pe departe cea mai puțin importantă.

În opinia ing. Dan Căpățînă pericolul constă în dorința celui care dă banii de a face economii, iar anumite greșeli, repetate, au transformat Bucureștiul într-un oraș periculos în caz de cutremur: ”Beneficiarul este responsabil

În măsura în care cedează unor argumente de alt ordin. Pe parcursul construcției apar situații în care trebuie înlocuite sau modificate anumite soluții, trebuie folosite alte materiale, dar beneficiarul ar trebui să fie cel care să impună calitatea cerută de proiectul inițial. Din punctul de vedere al structurii de rezistență, trebuie asigurată calitatea betoanelor, armăturilor, calitatea oțelului. Sunt lucruri mai greu de modificat. Am impresia că mai mult se intervine în mod defavorabil la partea de pereți despărțitori sau de pereți cortină. Am avut situații în care în proiect s-au prevăzut anumite legături pentru pereții cortină și s-a venit cu altele, care nu mai asigurau legătura la fel de bună între structură și perete. Deci la un cutremur mai mare te pomenești cu peretele în cap, pentru că este mult mai casant. Eu spun de mult timp că am umplut Bucureștiul cu pereți cortină la clădiri înalte și n-aș vrea ca la un cutremur să trec pe lângă un asemenea perete. Vine cineva și propune pereți cortină mai ieftini, dar aceștia sunt mai ieftini pentru că legăturile sunt mai proaste. Noi avem nevoie de deplasări mari între perete și structură, mai mult decât prevăd normele din Occident unde se produc asemenea pereți. Chiar și americanii au deplasări mult mai mici impuse. Și atunci i se spune beneficiarului «trebuie să îți fac legătura asta cum trebuie, dar te costă în plus», iar beneficiarul spune «lasă domnule, fă-mi-o pe aia dinainte»”.

De aceeași părere este și prof. Liviu Crainic: ”Din păcate, beneficiarul nu este pregătit tehnic. El își angajează proiectanți și executanți, doar dă banii și atâta tot. Interesul lui este ca totul să fie ieftin și aici este toată nenorocirea. Utilizarea criteriului «cost» ca singur criteriu este păguboasă și duce la mai multe omisiuni, greșeli, inadvertențe, și toate acestea reprezintă pericole”.

Ing. Cristian Mihai consideră că totul depinde de mărimea investiției: ”Aici depinde, iarăși, despre ce investiții vorbim. Dacă vorbim despre investiții de anvergură, acolo întotdeauna există responsabili «la virgulă» ca să zic așa. Dar dacă vorbim de locuințele individuale, aici nu există o cultură în sensul acesta. De exemplu, eu fac acum home inspection, dau consultanță tehnică la cumpărarea de locuințe, verific locuințe. Avem, de exemplu, o clădire care costă 200.000 de euro, dar vrem ca ea să corespundă normativelor în construcții, să zicem pentru 20 de ani de exploatare. În momentul în care construcția nu corespunde, are să zicem probleme la lucrările de hidroizolare a fundației sau probleme cu instalațiile, toate aceste lucrări se constată, sunt calculate

costurile pentru reparații și, în mod normal, ar trebui să se dea un certificat. Iar tu, cumpărător, ori cumperi imobilul cu remedierile deja făcute, pentru a asigura exploatarea în condiții de siguranță, ori îi scazi vânzătorului din preț ceea ce a fost constatat. La noi sistemul acesta nu există. Deocamdată”.

Prof. Gheorghe Crinel Corban crede, de asemenea, că o investiție de amploare înseamnă beneficiari mai conștienți de responsabilitatea lor: ”La construcțiile mari beneficiarii sunt conștienți de responsabilitatea lor, își angajează consultanți care să îi consilieze. Dar, la lucrările de mică amploare, beneficiarii sunt interesați să facă lucrările cât mai repede și cât mai ieftin. Or, nu mai sunt meseriașii de altădată, care să lucreze repede și bine. Au dispărut acele școli profesionale. Unii merg acum pe ideea că meseria «se fură», ceea ce nu e adevărat, nu înveți lucrând pentru că dacă faci greșeli le faci pe seama beneficiarului”.

Ing. Ilarie Blat atrage atenția că, în fond, beneficiarul nici nu trebuie să aibă cunoștințe de specialitate: ”Beneficiarul construcției nu trebuie neapărat să se priceapă la construcții, el este un investitor care poate să aibă o afacere cu totul străină de domeniul construcțiilor, dar prin maistrul de șantier responsabil cu execuția el poate controla calitatea. Pentru că acest maistru de șantier este angajatul direct al beneficiarului, deci răspunde în fața beneficiarului de tot ce se întâmplă pe șantier. În materie de rezistență la seisme, fără discuție, normele de astăzi sunt mai dure decât cele care au apărut imediat după 1977 și s-a ajuns ca țara noastră să fie printre primele țări ale lumii ca

reglementări de rezistență la seisme”.

Locuințele construite în regie proprie, în afara oricărui control privind calitatea lucrărilor

Cele mai mari probleme privind calitatea construcțiilor apar, în general, la locuințele realizate în regie proprie, executate în afara marilor orașe, susțin aproape unanim experții tehnici intervievați.

Ing. Dan Căpățînă remarcă faptul că în zona Bucureștiului și în Ilfov, cu toate comunele suburbane, au fost construite foarte multe locuințe personale, clădiri parter sau parter cu mansardă din lemn, și ”toate s-au făcut în regie proprie, adică fără autorizație de construire”. Acum, de când s-a simplificat procedura de obținere a autorizației și nu mai trebuie să se ajungă la Inspecția de Stat, este suficientă aprobarea de la primărie. ”De câte ori mă mai uit la astfel de case constat că sunt turnate prost. Pentru că majoritatea sunt din betoane făcute la fața locului, într-o betonieră mică, așa că e un beton de slabă calitate. Dar norocul lor este că sunt și mai puțin expuse la cutremur, pentru că sunt clădiri parter sau parter și etaj, deci riscul nu este mare”, mai spune domnul Căpățînă.

La construirea caselor și a blocurilor mici se folosește de regulă fierul beton de import, despre care ing. Cristian Mihai spune că nu este testat la noi în țară, iar producătorul poate să declare orice: ”Dacă vrei să fii sigur că ceea ce ai cumpărat este de bună calitate trebuie să iei mostre, să te duci la un laborator acreditat și să comanzi teste, dar câtă

lume face asta? Mai sunt și cazuri în care se pune fier beton mai puțin. La proiecte, distanța între barele de fier-beton este în general prevăzută ax-ax, adică între axele barelor. Or, pe șantier unii fac măsurătorile de la marginea unei bare până la marginea următoarei bare. Micile erori se însumează și, în

consecință, se reduce substanțial numărul de bare ce vor fi puse pe o lungime finală de, să zicem, 12 metri sau 15 metri. Acesta sunt greșeli făcute în necunoștință de cauză, nu vorbim de rele intenții”.

În condițiile penuriei de specialiști, a goanei după cel mai mic preț, precum și a lipsei unui

control de stat susținut pe toate șantierele este posibil să vedem care este cu adevărat nivelul de calitate a noilor construcții la primul cutremur ce va avea mai multe grade pe scara Richter.

Inspectoratul de Stat în Construcții

387 de inspectori trebuie să verifice peste 127 mii de șantiere

Pandemia de coronavirus a încetinit puțin activitatea de control a Inspectoratului de Stat în Construcții, după cum arată datele statistice comunicate pentru anul acesta. Au fost derulate în trimestrul II cu 10% mai puține acțiuni de control decât în perioada similară a anului trecut. Dar, valoarea sancțiunilor contravenționale a fost mai mare cu peste 20%. În pofida pandemiei, numărul șantierelelor de construcții a crescut, la jumătatea anului fiind 127.256 obiective de investiții înregistrate în evidențele inspectoratelor

de construcții pe baza comunicărilor făcute de către investitori privind data de începere a execuției lucrărilor de construcții.

Paul Racoviță, inspector general al Inspectoratului de Stat în Construcții, subliniază că I.S.C. are în atribuții controlarea tuturor tipurilor de construcții și lucrări de construcții, indiferent de mărime, de sursa de finanțare a lucrărilor, de natura proprietății asupra acestora sau de amplasament, așa cum prevăd Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții și Legea nr. 50/1991 privind

autorizarea executării lucrărilor de construcții.

Fazele determinante ale executării lucrărilor de construcții la care participă obligatoriu inspectorii din cadrul I.S.C. sunt cele prevăzute de proiectant în programul de control din cadrul proiectului și pentru care inspectorii și-au dat acceptul de participare.

Potrivit Regulamentului privind controlul de stat al calității în construcții, inspectorii cu atribuții de control ai I.S.C. pot, totuși, să efectueze controale la executarea lucrărilor de construcții în orice moment și în orice etapă a realizării acestora, cuprinsă între data anunțării începerii lucrărilor și cea a admiterii recepției la terminarea lucrărilor.

Cu toate că, la jumătatea anului, I.S.C. avea în evidențe peste 127 mii de șantiere de construcții, numărul inspectorilor în construcții cu atribuții de control se ridică la un total de

387, dintre care 64 de inspectori activează în cadrul Inspectoratului Regional București - Ilfov. ”Nu există o reglementare care să asocieze unui șantier un anumit număr de inspectori, dar cum lesne se poate observa, numărul de lucrări/șantiere aflate în execuție în țară este incomparabil mai mare decât cel al inspectorilor I.S.C.”, spune Paul Racoviță

inspector general I.S.C. Pe perioada stării de urgență, din timpul trimestrului II al acestui an, pentru a reduce pe cât posibil riscul de infectare a inspectorilor, ISC a recurs la o diminuare controlată a activității. Aceasta ținând cont și de faptul că pe unele șantiere și într-o serie de primării a fost suspendat lucrul (a se vedea situațiile din județul Suceava și nu numai). Diminuarea activității I.S.C. a dus la restrângerea controlului cu circa 10%.

”În ceea ce privește creșterea valorii sancțiunilor contravenționale cu circa 20% în condițiile date, nu avem o explicație. Însă, aceste creșteri și diminuări nu ies din marja unor variații acceptabile, iar cuantumul amenzilor nu exprimă neapărat nivelul de calitate al construcțiilor. Cuantumul este stabilit de inspector (între limita minimă și cea maximă) care, în fiecare caz, dispune tuturor factorilor responsabili măsurile corective”, afirmă Paul Racoviță.

Starea de urgență a determinat I.S.C. ca, pe perioada acesteia, să nu mai exercite controale la locuințele unifamiliale și la obiectivele care mai fuseseră controlate cel puțin o dată. Tot în perioada respectivă I.S.C. a mai participat doar la recepțiile la terminarea lucrărilor efectuate în cazul investițiilor de interes public. ■

Paul Racoviță, inspector general al Inspectoratului de Stat în Construcții